

Calendari papanata

Dc, 14/10/2009 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Llegeixo al [Diari de Girona](#), divendres passat, una notícia segons la qual el Consell Escolar recomana que el Nadal i la Setmana Santa passin a dir-se la festa d'Hivern i Primavera, de manera que les vacances es desvincularien del calendari religiós. La notícia em produeix sensacions bones i sensacions no tant bones. Entre les primeres, m'agrada constatar que el màxim òrgan de participació educativa del país hagi resolt altres temes que -ves per on- jo creia més urgents per a l'educació. Una altra bona sensació, aquesta vegada com a cristià, és la que em produeix el fet que constatar que el Nadal, o la Setmana Santa, no són sinònims de festa laboral (i de consum debocat), que denominen amb el seu nom un temps que ja no és litúrgic, confiant en què puguem trobar el veritable sentit d'aquests mots (v. Grané a [Simulacres Buits](#)). Fins aquí el que trobo bé.

El que trobo fatal és que aquests senyors i senyores confonguin peres amb pomes (en vaig parlar al post [Fer el sant](#), arran d'una altra de les polèmiques absurdes quan felicites el sant...), que ignorin que el nom de les coses els ha fet el costum i la tradició (i que sense aquests noms tampoc hi hauria cosa), ja que així serem menys cultes, menys lliures, menys persones, menys catalans fins i tot, si ignorem d'on venim. Que tot això no té res a veure amb la religió de les persones. I que, posats a fer, hauríem de fer un calendari laic del tot (proposo el calendari [Pirelli](#)) abolint l'actual, l'origen del qual és una [imposició](#) papal. Hem passat del papa als papanates.

Que el calendari festiu s'anomeni a partir de la tradició religiosa de Catalunya i de tot l'Occident forma part d'allò que en diem identitat, del que ens ha fet com a poble, inclosos els valors que defineixen el projecte d'Occident des de la Revolució Francesa, almenys. Així com els noms d'algunes poblacions o muntanyes, o d'algunes al·locucions (adéu, déu-n'hi-do...), o de les persones, etc... L'invent de noves convencions dearrelades (dir Solstici d'Estiu a Sant Joan, com si fóssim els antics romans) demostra no tan sols una incultura manifesta, sinó també l'enorme perjudici d'algunes generacions cap a una relaitat que voldrien tabú per tothom, en un nou exercici de repressió: tot allò que fa referència, ni que sigui remotament, a quelcom que sembli religiós.